

Kicsoda Jézus Krisztus?

Karácsonyi.

Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett. És imé az Úrnak angyala hozzájuk jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevé őket: és nagy félelemmel megfélemlének. És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert imé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme léssen: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Ez pedig néktek a jele: találtak egy kis gyermeket bepolyálva feküdni a jászolban. (Lukács 2, 8–12).

Hatalmas felhívás; felhívás az örömről! Örvidenünk kell a mai napon; örvidenünk! És pedig nemcsak nekünk, — a keresztyén gyülekezetnek, — akik most együtt vagyunk. Ének-lésünkkel, imádkozásunkkal, Isten ígéje hallgatásával éppen ma nem lehet és nem szabad elválasztanunk, elkülönítenünk magunkat attól a sok embertől, kik kinn az utcán vagy házaikban olyan keveset, vagy semmit nem akarnak tudni arról, amit benn templomunkban teszünk és akarunk. Nemcsak néhány kivételes embernek lett ma öröme; mindenkinek, „az egész népnek” öröme léssen. Az öröm, melyről szó van, nem zúgöröm; az egész nép öröme, a világ öröme. Az örömről való felhívás túlhatol az öntudatos gyülekezeti tagok szűk körén. Mindenkinek kell örvidenennie; mindenkinek: akik szorongattatásban Istentől távol, bűnökben, aggodalmakban élnek, a halottaknak és pokolban levőknek egyaránt. Ha talán örömkialtásunk nem hatol fülükbe, örvidjünk értök, akik ez örömről semmit nem tudnak, mert semmiesetre sem örvidhetünk akkor, ha rájuk nem gondolunk s őket örömünkbe nem foglaljuk.

Ez a Karácsony! A karácsonynak az a jelentése, hogy van valaki, valaki közöttünk, akinek örvidhetünk még akkor is, ha a legkisebb okunk sem volna az örömről. Örvidhetünk

még akkor is, ha a legnagyobb mélységben kellene élnünk, eltemetve a gondok és szenvedések hegyei alá. Van valaki, valaki közöttünk, akinek örvidhetünk még akkor is, ha sirva és szegényen, elvetve és elveszve tengetjük is életünket. Van valaki, valaki közöttünk, aki ha megláthatjuk, — e sötét helyeken és mélységben is hálára indit bennünket. Hogy *miért* kell örvidenünk, megmagyarázni és okát adni nem tudjuk. Mert hogy lehetne okát adni annak az örömről, melyben még a megterhelteknek, szorongatottaknak, aggódóknak és elnyomottaknak is részt kell venniök, akiknek pedig semmi okuk sincs az örömről? Egy dolgot azonban tehetünk: hirdethetjük annak a valakinek a nevét, aki az egész népnek örömet hoz. Mert e valakinek *van* neve, ez a valaki nem a levegőben és nem a képzeletben él. *Közöttünk* van és *közöttünk* él valóban. És Ő nemcsak valaki, hanem az Egyetlen, az Üdvözítő; neve Jézus Krisztus. „Született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus!”

Jézus Krisztus! Ezt a nevet azonban — aminek örvidenünk kell — csak bátoritanul tudjuk kimondani. Mert kicsoda örül neki közölünk igazán? E név nekünk nem ismeretlen, sőt nagyon is ismeretes! De hol az öröm, a nagy öröm, melyet e név a népek között kivált? Megpróbáljuk elmenni az emberek közé és e névről nekik valamit beszélni, s alig találunk néhányra, akiknek e névre szemük igazán ragyogni kezdene, akik igazán örvidenének neki. Sokkal többet és hamarabb találunk olyanokra, akik azt mondják: menj a te Krisztussal, nem segít rajtunk! Ki a bűnös abban, hogy ez így van? Mindig csak a mások, a hitetlenek, akik kívül vannak és hallani nem akarnak? *Azért* nem tudják meghallani, amit hallaniok kellene, mert *mi* nem tudunk úgy beszélni, ahogy kellene beszélnünk Jézus Krisztusról. Mi nem tudunk igazán beszélni s ők nem tudnak igazán hallani. Az a mi nagy karácsonyi szükségünk, hogy a Jézus Krisztus nevét a keresztyének sem mondják és hallják igazán, az ő neve nekünk is olyan keveset jelent, s részünkre is olyan kevés erő és üdv árad szét tőle, aminek pedig szét kellene áradnia és szét is áradhatna. Talán most is így jártunk, midőn feszülten felfigyeltünk az öröm szavára, mely az egész népnek örömről hirdet; most azonban tudjuk, hogy mi az eredmény: kiábrándulás. A Jézus Krisztus nevét már mondtuk és hallottuk. Nem kell-e azonban újra mon-